

მათრახი

№ 7

იუმორისტ. ჟურნალი

გამოსის ყოველ-კვირულად. მასა უფრო გამოიგზავნება ამ აღწე-
სით: „თიფლისი, ტიპოგრაფია იბრომა, თეოდორე ბოლქაძე

ქრისტიანე აღსდგა!

ქრისტე აღსდგა!

გაჰქრა წყვილი, (სიზმარში ვნახე) და დაითრგუნა ფარისეველი,
ცას გადყარა შავი ღრუბელი, აღსდგა იესო ნაზარეტელი!

დამარცხდა ტლანქი, უხეში ძალი, იუდა მრუში, შხამით აღესილი,
დაინგრა ტახტი უსამართლობის, აღსდგა სიმართლე ნათლით მოსილი!

კვლავ გაიმარჯვა ქეშმარიტებამ, დაგვიდგა ხანა შეგების მომგვრელი,
ხარობს ქვეყანა, მთელი სამყარო, ისმის სიმღერა საამო-ნელი.

ყოველ კუთხეში გაისმის ხმები: მაშვრალნო, აღსდგე და განიხარე,
შემოუერთდი საერთო მეჯლისს და უკუ-აგდე შავი სამარე.

გეყოფა მსხვერპლი, ტირილი, ქმუნვა, კუბო, საფლავი, გოდება მწარე,
აღსდგა სიმართლე, ჩაები ფერხულს, გამზიარულდი და ინეტარე!

გამომღვიძა, ვიგრძენი ტანჯვა—ისევ ცრემლები, სისხლისა ღვარი!..

ოჰ, რა ცუდია მწარე ცხოვრება და რა კარგია—ტკბილი სიზმარი.

გოგია.

აქ და იქ...

აქ აღდგომაა იესოსი, ტანჯულ-გვემულის,
იუდთა ხელით დამარხულად ვინც რომ გვეგულის;
თვით მიწამაც ვერ დაიტია ეკლის შემკულის
გული—მოძღვრება ჩვენის მოძღვრის მწარედ ტანჯულის...
და ჰა იგრგვინა, აღმოხეთქა ძალთ-ძალით მკვეთრით,
უკუ აქცია იუდთა ბრბო და აღსდგა მკვდრეთით...
აღსდგა იესო!.. მტერი სტირის, მოძმე იციანის,
დუღლეი მოსთქვამს, ჩანგი ჯღერავს, დროა აქ ლხინის;
ისმის ზართ რეკა და სანთლები ხალხს ხელით უნთია,
ზოგმა მორწმუნემ, სიხარულით ღამეც უთია...

* * *

იქ კი, იქ ნაცვლად სიხარულის, ნაცვლად ლხინისა,
ისმის ხმა მწარე ან ზარბაზნის, ან საყვირისა;
ნაცვლად მილოცვის—ერთმანეთსა გულსა უპობენ,
ნაცვლად აღდგენის სიკოცხლესა აღრე უსპობენ...

მის. ნინოწმინდელი.

კვენესის, ოხრავეს ქვეყანა!..

(უძღვნა ფ. ნ-ს.)

თოფ-ზარბაზნებით უხმობენ ვაშაკათ, ძალებსა ქმნიან,

— „მტრებისავანო იხსენ სამშობლო“, — ვაიძახიან...

და მეომარნიც ბრძოლისა ველზედ ირაზმებიან.

ისმის ყოყინა, სამსხვერპლოზედა ეწირებიან...

იბრძვიან გმირნი, „შემოსეულთ“ როს უყურებენ

და წლობით ნაშრომს ყუმბარებით ანადგურებენ...

უმანკო სისხლი, ნაკადულათ მოსჩქედს ყველგანა,

დგდა შეიღს სტირის, და ძჷსა გლოვს, ოხრავეს ქვეყანა...

„სამშობლოს იცვენ...“ მხოლოდ სდუმრან არაფრის მქონე,

(თუმცა-და ერთხელ, იგიც იყო ძალზე გამგონე...)

ახლათ მოსული.

აღდგომა დღე ქალაქში

აღდგომა დღეა. ქალაქი ქუჩებში ისეთი მოძრაობაა, თითქო ხალხს ნებით ენევერ-ფაშა მოდის არდა-განიდანაო. ტრამეის ვაგონებში ტუ-ვა არ არის. მიქროლავენ ავტომო-ბილები და ფაიტონები. ტროტუა-რები საესეა ხალხით. ყველა მიეჭა-რება. უნტროსები მიზიან უფრო-სებთან.

აგერ პოლიციელი უსტვენს, ხალ-ხი მოგროვდა.

პოლიციელი ჯავრობს.

— აბა რას მოგროვდით!.. დიშა-ლენით... რა ნახეთ აქ საყურადღე-ბო? კვდარი კაცი აღარ გინახათ? გულ წასული ხომ გინახათ... დი-შაღენით, თორემ კბილებს ჩავამტე-რეეთ...

რა ამბავია?

ტროტუარზე წვეს კარგათ ჩაცმუ-ლი მოხელე. გულ წასულია, პირ-დაღებული.

ვაშე ზღაგროდე! ადემით,

აქ წოლა არ შეიძლება.

კაცი ვერ მოასულიერეს, ჩასდეს

ეტლში და სამკურნალოში წაიყვა-ნეს.

ექიმმა როგორც იყო მოასულიე-რა.

— ავთა ხართ? რა დაგეშართათ?

რა გტკივთ? რათ წაგივიდათ გული?

— ქრისტე აღსდგა!

— ქეშპირითა...

— მომილოცნა, ღმერთმა შრა-ვალ წელს დავასწროთ.

— გმადლობო. თქვენც დავასწო-როთ, მაგრამ... რა გტკივთ? რათ წაიქეცთ ქუჩაში? აბა მოიგონეთ.

ხომ არაფერი დაგიღვივათ?

— არა, არა... არაყი და ღვინო ხომ აკრძალულია...

— მაშ გული რათ წაგივიდათ?

— დავიღალე, მოვიპანცე...

— ბევრი იარებ?

— არა... ბევრი არ მივლია. ნა-წირვეს ჩაი ვიახელით. ღვინო არა მქონდა. დღლით ვალაინსკზე წავე-

დი ივან-ივანიჩთან... ჩვენი უფრო-სია... მიულოცე. იქიდან რკინის გზის სადგურზე ვაველი ფეხით. ტრა-მეაში ადგილი ვერ ვიშოვე, ეტლი კი ძვრია. იქიდან მხეილის ქუჩა-ზე წამოვედი.

— ექიმო, ერთი გული-წასული მოხელე კიდევ მოიყვანეს...

— მხეილის ქუჩაზე მეორე უფ-როსთან ვახლდით, მიულოცე ქრის-ტეს აღდგომა. ამ უფროსს არაყიკა მქონდა, ღვინოც. არ ვიცი, სად და როგორ უშოვნია... ცოტა დაველიე, მიულოცე, ხომ ვერ ვაწყენინებდი. კარგი კაცია, გულ-კეთილი... ივან ივანიჩს არა ჰგავს.

— ექიმო, ერთი მოხელეც მოი-ყვანეს, მოახსენა ექიმს პოლიციელ-მა...

— იქიდან ვერაზე წავედი მესამე უფროსთან. ისიც კარგი კაცია.

— იქაც ფეხით წახვედით?

— მაქ... რას იზამ! მცირე ჯა-მაგარი მიპეს. ავტომობილი ვინ მო-მაშავა?.. ეტლი ძვრია, ტრამეაში კიდევ ადგილს ვერ ეღირსები...

— მეგრე?

— მეგრე ავლაბარში წავედი ნათ-ლიმამსთან. მდიდარი ვაჭარია. რას იზამ? რომ არ წაყვლიყვებ, ეწყინებ-ბოდა. იმასაც ღვინო მქონდა. ორი-ოდე ჰიჭა დაველიე. რომ არ დამე-ლოია, ეწყინებოდა. იქიდან ორთა-ქალაში წავედი ბიძაშვილთან. არ შე-იძლებოდა არ წასვლა. ახალი წელი გაკეთება შეუძლიან და ძლიერა სწყინ-და. მეგრე სოლომონ მღვდელთან შევიარე, ჩვენ მღვდელთან, მეტი რა გვა იყო რომ არ მიწელოცნა! მეგრე კნენა ბარბარესთან შევიარე, ჩვენი ნათესავია და შემწე. დიდი საქმის გაკეთება შეუძლიან, ქალაქში ყე-ლას იცნობს, იმის წყალობით ჩინი მომიმატეს... არ იქნებოდა... ორიო-დე ჰიჭა ღვინო იქაც დამაღვიენეს, ორიოდე წითელი კვერცი ვიახელი, მეგრე პორფირე ვაჭართან ვიყავი, ფული მმართებს, იწყენდა, არც უფულს მამღვეს და არც მომილოცაო. მეგრე ნიკიფორესთან შევიარე... მე-გრე გული წამივიდა...

ცოტა მოასულიერეს საბრა-მოხელე ფეხით წავედი, წასული — არა, არა, ხუთიოდე ოკ კიდევ დამრჩა, უნდა მიულოცო წავიდა მისალოცათ მოხელე, დღე გული წაუვიდა, მაგრამ ვე-რ-მ-აზრუნეს და სული განუტევა. საუკონოთ იყოს სხენება მისი მეორეთ მოსვლის დროს აღსდგმ-ეშამაკ ეხი

ნუ დავგოგავთ

დღეს—როდესაც მთელ ქვეყანა

კარზე ადგას ვასაჭირი,

ომი—ტყვია, ხოცვა-ღლეტა

და ათასი სხვაკა ჰირი;

როცა სიკვდილს, პირზე სიკვდილ

აულესავს გრძელი ცელი

და უწყალოდ კაცთ სიცოცხლეს

მკის ყოველგან საძაფელი;

როცა ძაბით იმოსება

ქალაქ-დაბა მთლათ სოფელი,

სისხლით ირწყვის მთა, კლდე, ბარ-

ტყე და ჰალა, მინდორ-ველი;

არცინ იცის ხვალ ისევე

დინახავს მზისა სხივებს,

ჰირი მოჰკლავს კბილთა ღრჯინთ,

თუ მტრის ტყვია გააკიებს,—

ამ დროს ვინმე კუჭის მონა თუ თვის კუჭზე მარტო ზრუნავს, საბოროტოდ მისი ქუჯა უკუღმართად ფიქრობს, ბრუნავს; ვახიზუნულებს, მშვიერ-ტრეტლებს სხვის მიცემულ პურს თუ ჰპარავს და მის ნაკვალავს რომ გაათბოს, გადაძარბოს თავზე კარავს; ან ვაჭარი სანოვაგეს უმრეზოთ გააძვირებს და ისედაც შეწუხებულს ხალხს შიმშილით ააყვირებს; ან სხვა ვინმე, (სულ ერთია) უსვინდისოთ ვინც მოჰქმედობს, ამავე დროს თავის ქებით ყოყაობს და ბევრსა ყმედობს;

ნუ დავგოგავთ ამისთანებს, მათ მათახი გდღუჭიროთ, შევარცხვინოთ მით საქვეყნოთ და მწარე ხმით ავაყვიროთ,—

ომ შემდეგში მოიშლონ
 აყინდისო საქციელი,
 ღონის ყელფას, თაღლითობას
 ჯარ მიჰყონ კვალთ ხელი.
 უდავზოვათ, თუ გინდ იყოს
 აყვარე და ნათესავი,
 ენდა ყველას გადუქიროთ,
 ანც კი არის ფლიდი, ავი.

ბერი ქედანი.

მეცობრული მათრახები

ჩვენს „უშვანებს“

თანამშრომლები ბერი გვყავს
 „მათრახზე“ დანაფიცები,
 ჰაგრამ თვით-ნება, ცულულტნი,
 როგორც სამოთხის „პრინციები“!
 პატრონი არ ჰყავთ ზოგ-ზოგებს,
 რომ აუწიწონ ყურები,
 კორემ, თითონვე არიან
 მათრახით შესახურები.

პირველი იმითაგანი
 ენობილი „ირეთელია“,
 (დედებ, ვერსად იბოენი,
 გირა გაიფლის მთელია!)

ეშმაკი ეგზომ ზარმაკი
 მე არსად გამოგონია!
 (რომ ვუცქერ, აღმოიანთა
 შთამომავალი მგონია!)

„პიტნა“ ყოველგან პიტინებს,
 ეს მუყათი მშრომელი,
 ჩვენს რაზმშიც არის, სხვისაშიც,
 სამ სკამზე არის მჯდომელი!
 მეოთხეზეც რომ გადაჯდეს
 ვინ გაამტყუნებს, რომელი,
 მაგრამ დაქანცავს („ჯდომანი“)
 ესოდენ განუზომელი.

ყარაზობელი ეშმაკი
 ერთი გვყავს, დაუზარელი,
 ვინ არის, ვითხრათ? — ეს გახლავს
 ანტონა „განჯის-კარელი“.
 პირში თქმა უყვარს ყოველთვის,
 არავის მოეხატებდა!
 (მუხაკი მაშინ ეწვევა,
 როდესაც მაგრათ დათვრება!)

„შხანკოლა“ ბოლო ხანებში
 მათრახს ვერ იქნევს მწარესა,
 მიტომაიც, გაიძვრები
 გამრავლდენ მისსა მხარესა.

მაგრამ უსტრუქი მკურნალი
 ახმაურებას „გაღმართულია“
 (ის თუ კარგათ გვყავს, გურისა
 მაშინ რა გადუქირდება?)

„ცხვირამე“ დაღუმებულია,
 ოსურგეთელი მზეგრაი!
 (იქნება სტვირი გაუტყდა?
 გულა აქვს შესაყვარა?)
 ვი თუ მტრებმა დაჩაგრა
 და ცხვირზე გაჰკრა ბრკელები?
 (მაშინ ხომ ბუქნას დაუფლის
 ზოგ-ზოგი ქუჩის ქალები!).

ნეტა რა ქარმა წავგართვა,
 აღარსადა სჩანს „წველა“!
 ბევრიც ეტყებო, საღ ვნახვი,
 (ქინკაა, ერთი მტკაველა)
 თუ მისით არ გამოჩნდება
 ის ჩვენთვის დაკარგულია,
 (მწვევე მებნარი რომ იყო
 მიტომაც გვეწვის გულია).

მაგრამ ზოგიც რომ დაეკარგათ
 მაინც ბერი გვყავს რაზმები;
 (დაღიან ყოველ კუთხეში
 მათრახით შენაკაშმები).

როტ-რა

ემის დიპირან ერთიან
 ლაქი, დაბა-სოფლები
 და გაიძვერა ჩარჩებსა
 ევრსა უტირეს მშობლები.

„ულოცე ყველა „ეშმაკებს“
 აღდგომის გათენებასა.
 ბაღი თუ ურჯულო გახდა,
 გენ მიეყვით ქრისტეს მცნებასა):
 ყველამ იცოდეს — მართალსა
 ურავინ მისცემს ვნებას,
 თორემ სასტიკად მოვიტხოვთ
 მათ ჰასუხის გებას.

მათრახოსანი

ნუ დამანახებთ...

იქით წააღეთ, ნუ დამანახებთ,
 ნუ დამანახებთ მეც წითელ კვერცხსა,
 მამოაფარეთ, ან გაათიარეთ —
 ნუ შესურით ტუფას, ნუ შესურით მუხსა;
 ნუ შეუბნებთ — დაგეჟარაო,
 ეს ჩვენი კვერცხა შესისხო დასიდეგს;
 ნუ სიტყვა ნამწაფს სისხლის ნიხვეასა,
 წითელი ფერი იმატომ აძეკს;
 იმატომ აძეკს... და იმატომ ძძუდს;
 რომ მოძმეთ სისხლი დღესაც ინთქება
 და ვა თუ ეგ — ამ სისხლის წილად,
 ან შეიქება, ან იღებება...

უჩინარი.

გურული სტენა

(სადღგომოდ)

დღერითი ამოადგებს იმის ოჯახს,
 ტენცხამ კოლის შერთვა შოიგონა.
 შეიქენი ოცდა ერთი წლის, გადა-
 მტო სიღლითობას და შეიქენა ჩემს
 ტოში ასვარიე. დღეი ერთი იყო და
 ამოიკო მვეილოდა შუამავალი...

შერთე კოლი, გაახარე შენი
 დედ მამის გული და ჩვენც ქორწილი
 გვაქამეო. აწი მოჰყვებოდა დედა ჩე-
 ბი, იმ დღეს, რომ მოგესწრებოდე
 ჩემს შეილს კოლიანს ვნახავდე, სიკ-

ქართული
 გიგლიძე

მწუხარება.

მხიარულობა.

ედლის მერე არაფრად არ ჩამოვადე-
 ბო... აი დასაქცივი ნასტავლი კაც-
 ბიდან მქონდა გაგონილი, ქალი ჯე-
 რე უნდა გეცნო; ხასიათები გეგო-
 და ცოლათ მერე უნდა შეირთო-
 ვო... გეციანი ერთ ქალი, მიწე-
 წონა და გადაწყვიტე რათაც უნდა
 დამიჯდეს ცოლათ უნდა შევირთო
 მეთქი. გადავიწყვერტე უღვაშები,
 დავბრაწე თვალები და დაუწყე არ-
 მიყობა, არ გასულა დღეი ხანი,
 მოვაქნარავე საქმე და დივიწერე ჯე-
 რი. სადმე რომ ცოლებზე დივიწე-
 დენ ამბავს მეც ვადვისვამდი უღვა-
 შებზე ხელს და ვიტყვოდი: ჩემი ცო-
 ლი ძან ლამაზი არ არის, მარა ხა-
 სიათი კი ძან კარგი ამ მეთქი.. აწი
 საწყალი ჩემი დედ მამა სულ ამის
 ლაპარაკობდნენ: მოგვეზმარა ღმერთი,
 რომ რძალი კიი ხასიათის შეგვხდაო...
 თურმე პირველათ მოვაჩვენა თავი,
 თვრა კიი ხასიათის კი არა, შვი
 თვბი ყოფილა... არ გასულა სამი
 თვეი, რომ ჩემსას სამოკვერ შევიქა-
 ნივუხალის ფრიალ-ფრიალი. იმდო-
 ნი ქნა, რომ დედ მამას ჩამომპოვრა
 და ყველა მეზობლები გადამქიდა...
 ეჩენება ერთი მისი ნაივსავი ქალი
 და დღეი და ლამე ერთათ იყვენ,
 იყიდეს ამ სააღდგომით ერთნარი
 საქაბედი და კერავდენ ერთათ. მეც
 ეზოში ვმუშაობდი, რაცბა ეზოში
 ყვირილი შემომესმა, შევარდი სა-
 ხლში, მოსვლიენ ამ დასაღუბავ კა-
 ბის „ვიკრიკაზე“ ჩხუბი. ჩაფრებო-
 ერთი მორეს თამაში და წიწვიენ აქით
 იქით. ჩავარდი შუაში ვაითიშავ მეთქი,
 წამოვკარი ჯორკოზე ფეხი და ცხვი-
 რი და პირი კი დავაბდალვე კერა-
 ზე. ცხვირი პირი, ჩევიმტკრიე, ორი
 წინე კბილი ჩევივდებო და ავი ყვე
 ლა ჩემი ცოლის კაი ხასიათებით
 დამეშარათა...

აღდგომა დღისს მემოდა ჩემი მე-
 ზობლის ბილანე, ქრისტე აღსდგა
 მითხრა და წითელი კვერცხი მომი-
 ლოცა. მოტრიალდა ჩემი „ქენინა“
 და ბაღანას კითხა: ლადიკო! ახალი
 კაბა თუ შევქენისო?—შენ კაბა გშე-
 ენის და ბიძის კი უტკბილობა აუნწო-
 ესსო.

რ. ჯიბილი.

ქრისტე აღსდგა!

(ბრძოლის ველადან)

ქრისტე აღსდგა! ძმა მილოცავს,
 ნუ ჯიუტობ, იწამეო.

შენ ტყუები ვადაყლაპე,
 (სახლ-კარი და მიწა მყო).

ქრისტე აღსდგა! რას უყურებ,
 ცეცხლს და მახვილს ეკვეთო,
 მტერი მუსრე რაც შეიძლო,
 გახაზავ მოკეთეო.

ქრისტე აღსდგა!—დედა შვერავს,
 აღსდგა, შვილო, მის მოძღვრება,
 იმედია მის აღდგენით
 სისხლი აღარ დიღვრება.

ქრისტე აღსდგა და ეს ომიც
 გათავდება უმეკვლად.
 კაცი კაცს აღარ მოჰკლავს
 ყვეა-ყორანის შესაქმნლად.

ქრისტე აღსდგა! ცოლი შვერავს,
 მლოე მსულთს ესწრაფეო,
 თორემ ხელთა გაგინახლებება
 რაც კი ჩემზედ იჯაფეო.

ქრისტე აღსდგა! იმისთვის რომ
 გვერდზედ მიჯდე, მისიამო,
 ნეტარების ხის ნაყოფი
 შენც მიირთვა, მეც მაქამო.

ქრისტე აღსდგა!—ძმა მილოცავს,
 ნუ ჯიუტობ, იწამეო.
 შენ ტყუები ვადაყლაპე,
 (სახლ-კარი და მიწა მყო!)

ა. განჯის-კარელი.

სააღდგომო კაბა

(ხეშმაბა)

ყველაფერს მისი დრო გაუჩინა
 ღმერთმა, რა დროს ხუმრობაო, იტ-
 ყვიან ზოგიერთები. მოუწერე ზუთი-
 თითები ამის შთქქელს. სწორედ რომ
 ცუდი დროის მომსწრე დავიჩიოთ,
 მაგრამ წირვის უმაღ საწირავს ნუთრ-
 ვის ვადინდის და ნურც ჩემი წერი-
 ლის მარტო სათაურის წყაობზეა გა-
 აჯავრებს; ევხუმრე სწორად ისეთს,
 ვისაც ეხუმრებოდა.

„ვიზიტ“ სხვებისთვისაც მსურდა
 გამეკეთებინა, მაგრამ პირველად ვით

აღდგომას და კონის დღეს
 კო ტურების კრიმინალის მივადე
 შესვლისთანავე ჩაქვთვე, „ტურ-
 ტურით ვადურაზე“ და მაგრათ ჩ
 პრობტე.

— უპაცრავდ ყმაწვილო, ვერ გ
 ცანო, ამოშაქრა მისებურათ.

— მე, პოეტო, ერთ-ერთი თქვე
 ლექსებით გაქათინაურებულთაგა
 გახლავარ და აღდგომა დღე სწორ
 თქვენ გასაქნობათ გამოვიყენე.

— ძლიერ სასიამოვნოა, ჩემი სახლ
 კარი მუღლიე ღია არის, ჩემი თაყვ
 ნისმცემელთათვის მიუხედავათ ნაც
 ნობობისა.

— უპაცრავდ, პოეტო, მაგრა
 თაყვანისმცემელთა რიცხვში კი წ
 ჩაწყვიტო.

— როგორ? რას ამბობთ?
 — მე მგონია ძლიერ მოკლედ დ
 მკათოდ მოგახსენეთ თქვენმა ლქ
 სებმა გამაქათინაურეს მეთქი.

— მესმის, ღიას კარგათაც მიგე
 დი, მაგრამ ნუთუ თქვენ ჩემს ნიქ
 და მოღვაწეობას არაფრათ ავდებთ?

— ნიქს დიდათ, ნიჭიერო პოეტო,
 მხოლოდ მოღვაწეობის კი რა მო
 გახ...
 აქ კი სიტყვის დათავება აღარ და
 მაცალა, მარად ეზხის ფრთებით
 აღერსში მფრინავი პოეტი ნაჯინქელ
 დათეს დაემსგავსა და ერთ წამს
 „მთვარის ვარაყით ვაფეროდ ძაფისა
 გან“ შევეკრილო კაბა ჩემს ფერხთა
 წინაშე დაიანარცხა.

— აბა კარვად დააკვირდი! გუშის
 ვერ მოვასწარ და ამის შევეკრავდ
 წუხელ მთელი ღამე გადავითენე.

— კი მაგრამ რაზედ იწუხებდ
 თავს, დიდებულო პოეტო?

— როგორ თუ რაზედ? ამას წი
 ნად ერთ სატრფოს „ხელოთმანი“
 უძღვენი, მეორემ ეხლა, სააღდგო-
 მოთ კაბა მომთხოვა, მესამენი დ
 მეოთხენი ვინ იქის კიდვე რას შე
 მიკეთენ... თქვენ კი თურმე ამავ
 მოღვაწეობას არ ეძახით...

— რახან ავრვა და კარგი მკერ
 ვალის სახელი გაგვარდნათ, ჩემს
 დაგიკეთთ რამეს.

აქ კი, უმბაბლეს საფეხურზედ ჩ

ლი ჩემი ხუმრობა ნიჭიერმა
მა უმადლესად განმარტა და
მელება ავლადრულთათუ გამწო-
ბოდა, რომ თავისთინ არ მეშვე-

ბორბოზა.

ჩემი „გიზიტები“.

დღვამა ჯერ არ გათენებულყო,
მე მე უკვე მოვეჭხადე სავიზიტოთ:
ღმი მათარახი გავიკრევე, ჯიბეში
დენივე ლაყე კვერსხი ჩავიდე,
ოვი კვერცხლი ქრისტიანებმაც
დმოვეს წრეულს, მე ვინ მომი-
და), ულვაშები გადავიწვერტე და
ვედი ქუჩაში.

წორედ იმის ფიქრში ვიყავ —სად
გულიყავ დილაზე და ვისთვის მე-
ტი პირველი „ქრისტე აღსდგა“,
მე ვილატ, შავი, პატარა ტანის
წილი დაინახე. ზურგზედ მთე-
ქვეყნის ვაზეთები აყიენდა, ვი-
თი დატვირთულიყო, ხენვითი
ქანებდა, ტრამეისი ვაგონმა არ
სწროს ვაგზალშიო და თან მილი-
ცდა:

სუკველ დღეი დავთარევი
ბარკი-ბარხანითო,
ბი სულ გამომენგრა
დენა ხახანითო!

წელ ქვეყანას გავანათლებ
ნითადის“ ქარხანითო),
რომ მტერი დავამარცხე
წელი ქაქანითო“.

ფიქრე, ვინ არის ავი გაჭივრე-
ნი რომ იკლავს თავს მეთქი და
ტვირთი შემემჩატებინა მისთვის,
ბრი მათარახი ზენივით ზურგზე
წულ ნაფლეთებთი ვაქციე აღდ-
ეს ვაზეთები. ყმაწვილობა ჩაჯდა
წულ-საკლავათ დაიწყო ტირილი:
წემს დღეს, ჩემს მოსწრებას, ყვე-
ზე მირტყამს, ყველა მე მლანძ-
რა გინდათ ჩემგან თქვე ურჯუ-
ნის, მე ჩემი ტანჯვა მეყოფო.
მეცოდვა და გავშორდი.

ფიქრე ცოტა თუ არა, ერთი
წლოშიანი ჰაბუკი მოჰპროდა გა-
ბითი. ილიაში ჟურნალები ჰქონ-

და ამორჩილი. დამინახა თუ არა ჟურ-
ნალი შემთავსა და მომპარათა:

„საუცხოვო ჟურნალია,
ვიცი, მოგეწონებაო,
გაიწერეთ ერთი ცალი
თუ რომ გინდათ ცხონებაო...“

ზურგი შევაქციე, მაგრამ მეორე
მხრიდან მომპარა და გამომწოდა:

ხუთი მანეთის საქმეა,
კი ვაქვს მაგის ქონებაო,
ამისთანა საკითხავი
არსად არ იზონებაო“.

რაკი შეგვატყვი თავიდან ველარ
მოვიშორებ მეთუი, გადმოვიღე მათ-
რახი და ისე მაგრათ გავკარი ფეხებ-
ში, რომ სამჯერ გადავიდა ყირამა-
ლა. იქვე მდგომამ შევზოვემ წამოა-
ყენა და მოუკრიფა მოფანტული ჟურ-
ნალები. ჰაბუკმა ერთი შეუზღღირა
მეზოვეს: იცო მე ვინა ვარ? მე მე-
თაურებსა ესწერ, რედაქტორი ვახ-
ლავრო და იმასაც შესთავაზა ჟურ-
ნალი:

— საუცხოვო ჟურნალია,
ვიცი მოგეწონებაო...

მაგრამ მეზოვემ სიტყვა აღარ და-
სასრულებინა, ცოცხი ვაპკრა ცხვირ-
ზე და შეუტია:

— დიკარგე შენ და შენი
გაიძვერა ჟურნალიო,
თორემ ისეთს გითავაზებ
ვერ მოგარჩენს მკურნალიო.

ჰაბუკი გულნატყენი გზას გაუდგა.
აღდგომა ჯერ კიდევ არ გათენებუ-
ლიყო, მაგრამ მე კი გადაესწყვიტე,
პირველი ვიზიტი „თემის“ რედაქ-
ტორისათვის გამეკეთებია და ერთი
კვერცხიც მიმეღიცნა.

(წმღმერი იქნება)

ეშმაკეული.

ს ც ე ნ ა

(შაქატნების ჩაგვლი).

ნამდვილათ მეორეთ მოსვლაა რა-
და მე და ჩემმა დმერთმა! კაცო, გე-
ნა ეს ვინა და ქესალტობა არ გვე-
ყოფოდა, რომ ამ ვერანა ტრფიმე
გაგვიკეთა ვიზიტი! უბედურება თუ
ვინდა, ეს არის. ვინას კიდენ გა-

დარჩება კაცო. ან თავს დაიბრაკავს,
ან ლურჯ ბილთსს ხიოქისს: ან წი-
თელს, მაგრამ შაქატნ ტინტანს რომ
არც აპარჩენცობა სჭრის, არც პერვი
რაზრადი და არც ვტორიო! შეგვე-
ყარა მოჩრჩა, გაყარა აღარ იქნება
და სულ ხუთ დღეში პოდრუქითი
გავსეთინებს ჯოჯოხეთის ტარტარო-
ზთან. დვინოი ვინაა რალა, შინ და
გარეთ. არ ვიცი, რომელ ერთს უნდა
გაუძლოს კაცმა! სდაც ლობტურე-
ბით ბალდახინები დაზნაიტებულაია,
აბა ჩვენ რალა გვეშველებს! კაცი
თავიდან ფეხებამდინ წამლებში ზის,
თავს ვერა ჰშველის და აბა მე რა-
დას მიშველის იმის გამოწერილირე-
ცევი! კაცო, ხუმრობა ხომ არ არის,
მთელი ქალაქი განახვრდა! ამოტე-
ვა ლიტკა ჯერ ქალაქს არ უნდა-
ხავს. უბეჭტინე რალა ეს ჩვენი ტერ-
ტერები, ბაზაზები, მესაფლავები და
მეკუზობები! აი დახოდნი წელი-
წადი იმათ დიკვეზონ. ნამდვილი
როველია რალა იმათი! ერთ ორ ტერ-
მორლორბისა წაიბუტბუტებს ტერ-
ტერა, საცეცხლულს მიუქნ-მოუქნევს
მიცვალბებულს და გადადის ჯიბეში
ყირამალა ფულეში. მე შენ გითხრა
ოული არ დღვაროს აი ჰამ მღე-
რის, თავის ჰიას ახარებს და ჰამ
ფულეებს იხრიალებს. რა ენადღე-
ბა თან ქიეფობს, თან აბეზხენენას
იძენს!...მე ვამბობდი ვტაროო გილ-
დის კუბეწი ვარ მეთქი. კუბეწი კი
არაა, ქრისტე გამიწყრეს თუ ჩვენ ხე-
ლობას ფინაზობა არ სჯობდეს დღე-
ვანდელ დროში. ამ ბაზაზებმაც ხომ
სული მაიბრუნეს რალა! თახბი
ჩითების გაყიდვას ველარ ასლიან.
დროებას დაქეცეს რჯული, თორემ
რასაც ბაზაზი ერთ კვირაში მაიგებ-
და, მე იმდენს ერთ დღეს აუსლავს.
ჩემი ერთი წლის ბოათლის ნაწურით
მთელ ბაზაზხანას ვიყიდდი, მაგრამ
დღეს ერთი გროშიც მენატრება.
არა, ცოლო არ არის რომ მეკუზო-
ბე ავტომობილით დასეირნობდეს და
მიკიტანს პერესაღმონი კონკის ბი-
ლეით არა ჰქონდეს!... ტილი უ არა,
რატომ ხორველაც ზედ არ მოჰყვე-
ბა რომ ამოკლიტოს ბარემ ერთიან

ეს ქვეყნიერობა. ქრისტეს მადლმა ამისთანა სიკაცხლეს სიკვდილი სჯობა ათასწილად. საღ იყო, კაცო, წინათ ამისთანა ამბები გუგულებითა ვცხოვრობდით არხინათ. პურიც ბევრი გვეჭანდა, ღვინოცა და ფულიც. მართალია, რაც ხანი გადის, დროებაც იცვლება, მაგრამ შეცვლაც არის და შეცვლაც. მე ამისთანა აჯაფანსდალივით არეული დროება არ მინახავს. მირონცხებულმა ადამიანმა ღვინო არ დალიოვო, ამისთანა გინახავთ? მაშ რილას ქრისტიანები ვართ თუ ერთი ხელადას თავი არ წაუჭკიეთ და კვდრის შესანდობელი მიინც არ დავლიეთ! არ ვიცი, არ ვიცი, ეს რა ღვთის რისხვაა ჩვენ თავზე!

დობტურები იძახიან-თუ მუცელში, აი ის რაღაც ბაცილებიაო თუ მიკროსკოპიესკი ევიოტრები ვაჩნდებიანო და ტფი შეგეყრებათო. კაცს წელიწადი თორბეტი თვე პირი აკრული ვაქვს და წვეთი ღვინო ვერ ჩავიშვია კუჭში, ვაჩნდებიან მაშ რა ჯანდაბა იქნება! ამა ერთი ქრისტიანულათ ნახევაირ ვედრა ღვინო ფა

დაუშვი მოუკუპრავში და ნახავთუ ბაცილები კი არა, დათევი რომ დაამწყვდიო მუცელში. თუ ისინიც არ გამოიხრჩენენ შიგ. რაც წაშლია იმას არ უშეგენ და ულიცებში კისრასხამენ და სახლების კედლებს აეთერებენ! არა ეს ხალხი რაც უფრო მეტსა სწავლობს უფრო ტუტუტუდება თუ უშველის, კუჭის შათეთრება უფრო არ სჯობია სახლის შათეთრებას! იმ ვერაანა კუჭში არა ჩნდება ყველაფერი! აიღე რაღა და გალაუშვი კარანახის თეთრი ღვინო და ისე შათეთრებს, რომ ტფივი კი არა, მგონია ხორველაც ვეღარ მოგეკაროს.

ახ, დროებაც, რა გითხრა რომ მარტო მიკიტნებისათვის მოიკალე. ნეტა რა დავგავიგებია ასეთი! ქვეყანას ვასმედიო, ვაჭმედიო და ვაშხორულმედიო. ფინთი რა გვიქნია! ნუფელი ვინის გათავებამდის პრავილინი ვაჭრობის ნებას არ მოგვეცემენ! ოხ, გერმანიავე, ჩემი კოლო გედოს, როგორც შენ მე ამერიკტი ვამიფუტე.

გოგია.

ფიქვა-შა

ჭიათ ურჩი უსამყარი კოლი საზოგადოების ფურანე ჩენი ოჯახის რომელიც წასული წლის დეკემბერში, მძიმე ავადმყოფობის შემდეგ გარდაიცვალა, ერთი კვირაა რამეკლრეთით აღსდვ. ამიტომ აღადაკრძალვა და არც პანაშვიდი აღესდგება.

ახლათ მოსული.

ვილოუჰვის დაკაუზავი

(შახაოდასკან)

ვაზეთებს. ქრისტეს აღდგომამ გისურვებთ ომის ამბების მეტი არ ფერი წააცდომოდენ.

„ახალ მათრახელებს.“ ქრისტე აღდგომასთან ვილიცავთ ჩაძინებ შემდგე-თქვენს მეკლრეთით აღტმას, თუ ისევე არ დაგვეყვინთება.

ჩემს მოვალეებს. შორს ჩემგ დიპლომატიურ მოსაზრებით მოიკო გიცხადებთ ნააღდგომამდი. თქ თქვენდა და მე ჩემთვის.

ს.ს.ბ.

ბ.ბ.ბ.